

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Obdo/51/2019  
Identifikačné číslo spisu: 2518201992  
Dátum vydania rozhodnutia: 15.08.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2518201992.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Universal spa, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova č. 15, IČO: 45 579 822, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, so sídlom v Bratislave, Štefániková č. 15, proti žalovanej NNS, s.r.o., so sídlom v Trnave, Nám. SNP č. 3, IČO: 36 253 880, zastúpenej spoločnosťou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom v Trnave, Nám. SNP č. 3, IČO: 36 857 548, o nariadenie neodkladného opatrenia a návrhu na zabezpečenie dôkazného prostriedku, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/2/2019-235 z 29. januára 2019, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1 Okresný súd Piešťany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 4Cb/134/2018-85 z 8. augusta 2018 o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý predchádzal konaniu vo veci samej rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k pozemkom v katastrálnom území Q. K. B., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX. pre obec a katastrálne územie Q. K. B. ako pozemky - parcely registra „C“ č. XXXX/X, orná pôda o výmere 49129 m<sup>2</sup>, č. XXXX/X, orná pôda o výmere 10434 m<sup>2</sup>, č. XXXX, orná pôda o výmere 16043 m<sup>2</sup>, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Zároveň vyslovil, že žalovaná je povinná zdržať sa akéhokoľvek nakladania a zaťažovania pohľadávky vo výške 2.300.000,- € voči žalobkyni (súd prvej inštancie vo výrokovvej časti uznesenia nesprávne uviedol, že sa jedná o pohľadávku voči žalovanej - poznámka Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), ktorú nadobudla postúpením a ktorá pôvodne vznikla na základe osobitnej dohody a na ňu nadväzujúcej Dohody o urovnaní z 24. mája 2012 medzi žalobkyňou a Q. S. Q. U., alebo s jej časťou alebo príslušenstvom. V nadväznosti na uvedené žalobkyňu zaviazal, aby v lehote 60 dní od právoplatnosti daného uznesenia podala voči žalovanej žalobu vo veci samej. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v

rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením. Osobitným, v poradí tretím výrokom uznesenia, súd prvej inštancie rozhodol aj o návrhu na zabezpečenie dôkazu, ktorý bol súčasťou návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom aj uvedenému návrhu ako dôvodnému vyhovel.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia uviedol, že pri rozhodnutí vychádzal z návrhu, v ktorom žalobkyňa osvedčila vlastníctvo k pozemkom, ktorých sa neodkladné opatrenie týka a je k nim zriadené záložné právo v prospech žalovanej ako záložného veriteľa na základe záložnej zmluvy z 15. februára 2018, uzavretej medzi ňou a žalobkyňou ako záložným dlžníkom. Predmetnou zmluvou bola zabezpečená pohľadávka žalovanej voči žalobkyňi vo výške 700.000,- € (na základe Dohody o urovaní z 24. mája 2012), ktorú mala žalovaná nadobudnúť postúpením od Q. S. Q. U. bez vedomia žalobkyne. Určenia neplatnosti dohody o urovaní a určenia neexistencie záložného práva k pozemkom sa žalobkyňa mienila domáhať žalobou vo veci samej. Uvedená pohľadávka žalovanej vo výške 700.000,- € mala predstavovať odplatu pre Q.. S. Q. U. za realizáciu činnosti obstarania kúpy a predaja vyššie špecifikovaných pozemkov, pričom k uzavretiu zmluvy o obstaraní kúpy a predaja pozemkov medzi žalobkyňou a Q.. S. Q. U. nedošlo, a preto právnym základom uzavretej dohody o urovaní bol iba fiktívny nárok. V súvislosti s potrebou nariadenia neodkladného opatrenia a zabezpečenia dôkazu súd prvej inštancie poukázal na konanie Q.. S. Q. U., ktorý postúpil predmetnú pohľadávku vo výške 700.000,- € na žalovanú a spoločne so žalovanou zriadil záložné právo k majetku žalobkyne za účelom zabezpečenia uvedenej neexistujúcej pohľadávky. Žalobkyňa si splnila zákonom predpokladanú povinnosť pre poskytnutie dočasnej ochrany jej ohrozenému nároku, keď v návrhu riadne opísala rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce obavu, že žalovaná začne s výkonom záložného práva predajom pozemkov špecifikovaných vo výroku uznesenia, a to v čase pred rozhodnutím vo veci samej. V návrhu tiež opísala skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému mala byť poskytnutá ochrana a zároveň k nemu pripojila listiny, na ktoré sa odvolávala. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že dôvodnosť uplatneného nároku na nariadenie neodkladného opatrenia považoval za osvedčenú, preto návrhu žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. Keďže zmluvu o postúpení pohľadávky žalobkyňa nebola schopná zabezpečiť sama, bolo opodstatnené vyhovieť tiež návrhu na zabezpečenie daného dôkazu. Žalobkyňu zároveň zaviazal, aby v stanovenej lehote podala žalobu vo veci samej a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyňi priznal náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej.

3 Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 21Cob/2/2019-235 z 29. januára 2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek nakladania a zaťažovania pohľadávky (vo výške 700.000,- €) proti žalobkyňi, ktorú nadobudla postúpením a ktorá pôvodne vznikla na základe osobitnej dohody a na ňu nadväzujúcej Dohody o urovaní z 24. mája 2012 medzi žalobkyňou a Q. S. Q. U., alebo s jej časťou alebo príslušenstvom, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. V ostatnej časti výrok rozhodnutia I., II. a III. potvrdil. Žalobkyňi tiež priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej.

4 Podľa názoru odvolacieho súdu, odvolanie žalovanej bolo nedôvodné, keďže ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nezaložil možnosť mu vyhovieť. K odvolacej námietke podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), a to, že odvolacie konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Krajský súd v Trnave poznamenal, že odvolaním napadnuté rozhodnutie nepovažuje za zmätočné ani neproporciálne. Žalobkyňa dôvodnosť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčila a súd prvej inštancie z návrhu prípustným spôsobom prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia skutočnosti relevantné pre rozhodnutie. Jedná sa o dočasnú úpravu pomerov strán sporu do času právoplatného rozhodnutia vo veci samej, zachovávajúc postavenie záložného veriteľa (v danom spore žalovanej), ktoré v prípade neúspechu žalobkyne v spore pretrvá, zatiaľ čo v prípade jej úspechu by mohla byť práve konaním žalovanej ochrana vlastníckeho práva žalobkyne k predmetným pozemkom výrazne sťažená. Ak žalovaná nemieni nakladať s pohľadávkou voči žalobkyňi vo výške 700.000,- €, nariadené neodkladné opatrenie ju nemôže neprimerane obmedzovať, v opačnom prípade je dočasná úprava

pomerov strán sporu opodstatnená. K odvolaciemu argumentu založenému na ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ani jeden z odvolacích dôvodov nie je v danej veci daný. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce stručne, ale dostatočne vysporiadal so skutkovými zisteniami a aj právnym posúdením, pričom svoju právnu úvahu aj riadne ozrejmil. Súd prvej inštancie okrem toho, že venoval dostatok pozornosti všetkým skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu. V danej súvislosti odvolací súd doplnil, že pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je potrebné vykonávať dokazovanie, postačuje, ak má súd dôvodnosť uplatneného nároku a potrebu neodkladnej dočasnej úpravy pomerov strán sporu za osvedčenú. Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia venoval pozornosť tiež zmene vykonanej vo výroku I. napadnutého uznesenia. Postupom v súlade s § 388 CSP v spojení s čl. 17 základných princípov CSP zmenil časť výroku I. uznesenia, ktorá vo vzájomnom prepojení s ostatnou časťou výroku obsahovala inú zrejmu nesprávnosť. Čo sa týka dôvodnosti uloženej povinnosti zabezpečiť dôkaz, odvolací súd stotožňujúc sa s právnym záverom súdu prvej inštancie poznamenal, že žalobkyni bola v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia uložená povinnosť podať v stanovenej lehote žalobu vo veci samej a keďže medzi zákonom predpísané náležitosti žaloby patrí aj označenie dôkazov, nie je bez významu, ak dôkaz - zmluvu o postúpení pohľadávky - bude mať súd preventívne vopred zabezpečený postupom podľa ust. § 345 CSP. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP, pretože po rozhodnutí, aké bolo vydané v predmetnej veci, nemusí byť v konaní bezpodmienečne pokračované na základe žaloby vo veci samej, a tak súd prvej inštancie správne do svojho rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia zahrnul aj výrok o trovách konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

5 Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnuté uznesenia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 449 ods. 2 CSP v celom rozsahu zrušil. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania odôvodnila s poukazom na ust. § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka sa domnieva, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd porušili jej právo na spravodlivý súdny proces, keď okrem iného odvolací súd konajúc v rozpore s ust. § 387 ods. 3 CSP založil svoje rozhodnutie na svojvôli. V odôvodnení uznesenia opomenul vysporiadať sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej a vôbec nezrejmil, na základe akých skutočností považoval za osvedčenú dôvodnosť a trvanie žalobkyňou uplatneného nároku, rovnako tiež naliehavosť a nutnosť dočasnej úpravy pomerov strán sporu. Odôvodnenie rozhodnutia je nezrozumiteľné, keďže obsahuje vzájomne rozporné dôvody, čím je v nesúlade s ust. § 393 ods. 2 CSP. Čo sa týka uznesenia súdu prvej inštancie, dovolateľka namietla, že obsah autoritatívnej vôle súdu prvej inštancie vôbec nie je bezpečne poznateľný, celý výrok č. II. a aj odôvodnenie v bode 19 sú nezrozumiteľné. Poukázala na nezrovnalosť, kedy súd prvej inštancie vo výroku č. II konštatoval existenciu predmetnej pohľadávky s ozrejmnením dôvodov jej vzniku a zároveň rozhodol o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré skutočnosti sa podľa jej názoru vzájomne vylučujú. Domnieva sa, že súd nemohol mať hodnoverne preukázanú dôvodnosť a existenciu nároku žalobkyne, keďže žalobkyňa dôvodnosť svojho nároku oprela práve o neexistenciu predmetnej pohľadávky. Dovolaním napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené aj v časti uloženia povinnosti zabezpečiť dôkaz. Súd nekonkretizuje obavu, pre ktorú by neskôr nemalo byť možné predložiť a vykonať zmluvu o postúpení pohľadávky. Dovolateľka videla zmatečnosť rozhodnutia aj v bode 19 jeho odôvodnenia, pretože z právnych úvah v ňom obsiahnutých nie je zjavné, či konanie vydaním napádaného uznesenia končí alebo nekončí a uvedené obsahovo protirečí konštatovaniam v bode 17 odôvodnenia (rozhodnutie o neodkladnom opatrení nemá v danom prípade povahu rozhodnutia vo veci samej, pretože žalobkyňa bola spolu s nariadením neodkladného opatrenia zaviazaná povinnosťou podať v stanovenej lehote žalobu vo veci samej). V bode 13 odôvodnenia vytkla opäť nedostatok riadneho odôvodnenia, keďže odvolací súd konštatáciu ohľadom osvedčenia dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vôbec

nezdôvodnil. Odvolací súd sa pri vydaní rozhodnutia neriadil zásadami riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, čím postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu i Ústavného súdu Slovenskej republiky porušujúc ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1, § 387 ods. 3 posledná veta a § 393 ods. 2 CSP. Žalovaná namietla tiež postup súdu prvej inštancie, ktorý napriek splneniu obligatórnych zákonných podmienok na spojenie vecí v zmysle ust. § 166 CSP, konal v rozpore s uvedeným ustanovením, lebo nespojil predmetné konanie a iné prvoinštančné konanie, vyznačujúce sa podobnosťou v skutkových a právnych otázkach a totožnosťou sporových strán, na spoločné konanie a odvolací súd účelový protiprávny postup súdu prvej inštancie nenapravil. Navyše, súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie bez toho, aby mal osvedčené, že návrh na nariadenie podala oprávnená osoba. Dovolateľka v danej súvislosti poukázala na existenciu vady zastúpenia, ktorá predstavuje taký nedostatok v oblasti procesných podmienok konania v zmysle ust. § 161 CSP, na ktorý musí odvolací súd prihliadať ex offio (§ 380 ods. 2 CSP).

6 Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol ako procesne neprípustné z dôvodu, že nesmeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, keďže dovolateľka jeho prípustnosť vyvodzuje z ust. § 420 CSP písm. f/ CSP. Žalobkyňa si splnila povinnosť uloženú jej súdom prvej inštancie, keď v stanovenej lehote podala žalobu vo veci samej, nadväzujúcu na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečenie dôkazu. Komplexná a trvalá úprava vzájomných pomerov strán sporu bude teda predmetom konania vo veci samej, a nie konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečenie dôkazu, ktoré mu predchádzalo. V súvislosti s tvrdením o procesnej neprípustnosti dovolania podaného podľa ust. § 420 CSP proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia ešte pred začatím konania vo veci samej, žalobkyňa poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2018 z 11. októbra 2017 a sp. zn. 5Cdo/82/2018 z 29. novembra 2018). Podľa jej názoru, dovolanie žalovanej je nielen nedôvodné, ale aj odporujúce princípu hospodárnosti konania. Poukázala na to, že v rámci predmetného konania o nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečenie dôkazu podala žalovaná tiež návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, pretože odpadli dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené (vyslovila, že o výkon záložného práva už nemá záujem). Hoci dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je meritorne, a teda nie je potrebné sa ďalej zaoberať skúmaním dôvodov podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, žalobkyňa z opatrnosti uviedla, že dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP nie je opodstatnený. Námietky žalovanej majú totiž charakter námietok nesprávneho právneho posúdenia, námietok proti odôvodneniu rozhodnutia a nových námietok, ktoré žalovaná z vlastnej viny nevzniesla v predchádzajúcom konaní, a tieto nezakladajú prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. Čo sa týka výroku o náhrade trov konania napadnutého dovolaním, možno predpokladať, že Krajský súd v Trnave tým, že potvrdil výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania (začleneného do rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia a zabezpečenia dôkazu) sa priklonil k názoru, že prvostupňovým rozhodnutím sa konanie končí. Žalobkyňa pripustila, že tento názor sa môže javiť ako nesprávny vzhľadom na to, že na konanie o nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečenie dôkazu nadväzuje konanie vo veci samej, uvedené je však pre predmetné dovolacie konanie irelevantné. Práve z dôvodu, že nesprávne právne posúdenie nezakladá dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je aj vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania procesne neprípustné.

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

8 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

10 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o nároku na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

11 Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení a zabezpečení dôkazu, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. V danej súvislosti upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (napríklad rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017).

12 Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

13 Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie NS SR č. k. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

14 O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednanja odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec (meritórne) prejednal.

15 V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov. Rozhodnutie odvolacieho súdu, napadnuté dovolaním, nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V čase rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia a zabezpečenia dôkazu už na súde prvej inštancie prebiehalo konanie vo veci samej na základe žaloby žalobkyne z 11. augusta 2018. Žalobkyňa si tým splnila povinnosť, ku ktorej ju súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaviazal. Konanie vo veci samej je vedené na Okresnom súde Piešťany pod samostatnou sp zn. 15C/37/2018. Predmetné neodkladné opatrenie bolo teda nariadené už v čase prebiehajúceho súdneho konania o žalobe vo veci samej. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu, týkajúce sa nariadenia neodkladného opatrenia a zabezpečenia dôkazu, ktoré žalovaná napadla dovolaním, nekonzumovalo vec samu a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí.

16 Výslovený právny záver sa týka všetkých častí rozhodnutia, ktoré žalovaná napadla dovolaním. Žiadny z výrokov uznesenia odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Aj výrok, týkajúci sa uloženia povinnosti zabezpečiť dôkaz, má povahu dočasného procesného opatrenia súdu, slúžiaceho úprave pomerov strán sporu do času rozhodnutia vo veci samej. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania dovolací súd uvádza, že výrok o trovách konania je podľa svojej povahy výrokom závislým, pretože je viazaný na existenciu rozhodnutia o nároku uplatnenom v konaní. Je preto vylúčené, aby sa takýto závislý výrok (pre účely posúdenia povahy danej časti rozhodnutia) posudzoval nezávisle od samotného rozhodnutia.

17 So zreteľom na vyššie uvedené, keďže nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

18 Úspešnej žalobkyne dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v celom rozsahu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

19 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.